

במרכזי-הכספים בעולם מצטיירת

ומשלחת ישראל כירשת הנוכל היהודי

סטאוויסקי

החברה לישראל א' וב' בעזרת כל סיעות המימסד (הקואליציה והאופוזיציה כאחת) גם זהו דבר המוכן בחו"ל.

בארץ ידוע ש"משקיעים" אלה נהנים מהשבות מופלגות, שמותר להם לצבור הון עתק במדינה, מבלי שיצטרכו לשלם אף אגורה שחוקה אחת עבור קיום המדינה, ביטחונה ותיפקודה הסוציאלי. מותר להם להתחרות במפעלים מקומיים המקיאים דם כדי לשלם את המיסים.

זהו אחד הסממנים של השיטה ה"קפיטל-סוציאליסטית השולטת בישראל: הרווחים שייכים לבוודים, בני-התפנוקים של השילטון, וביניהם "משקיעים" זרים שאינם משקיעים דבר, ואילו עול החוקת המדינה מוטל על כל השאר.

קאפיטליזם של זכויות, מוציא ליום זה חובות. כך זה נראה בארץ. אבל בחו"ל יש לזה משמעות נוספת, אפלה יותר. עד פי הנוסח הישראלי, הרשמי, הרי משקיע הפטור מתשלום מסים "נחשב כאילו שילם את המס". ל"נוסח זה יש השלכות חשובות.

לפי הסכמים בינלאומיים, אין "מיסוי כסול". איש-עסקים זר ששילם מס בישראל, אינו חייב לשלם מס על אותה הכנסה בארץ מולדתו. הוא הדין של אדם ש"נחשב כאילו" שילם מס בישראל.

כלומר: הודות לכך שחברה זרה מסוימת לא שילמה בישראל את המס שהיה מגיע ממנה, לולא קיבלה פטור ממנו, היא מקבלת שיתרון מקביל ממס גם בארץ-מולדתה. פטור כזה הוא נכס עובר-לסוחר. אפשר למכור אותו בכסף מזומן לחברה עתירת-רווחים, הרוצה ל"התחמק מתשלום מסיה בצורה גלית בלשהי.

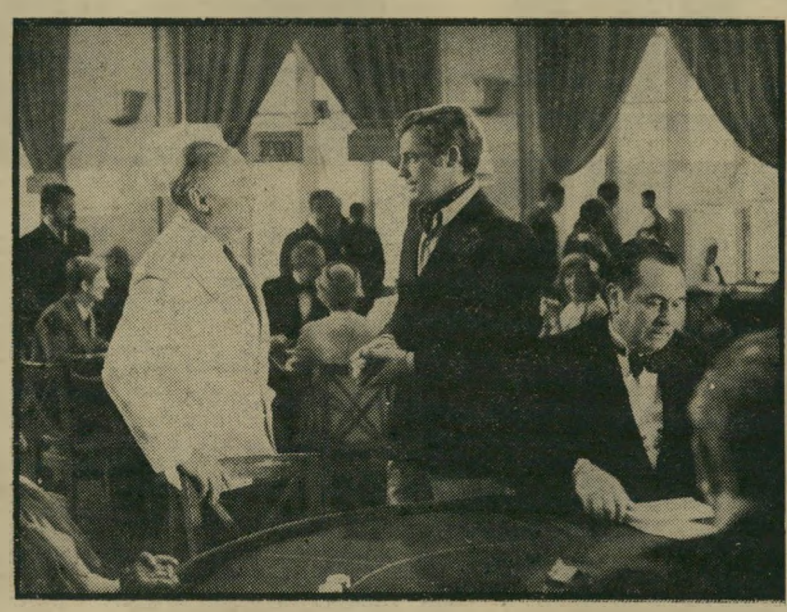
בכל מרכזי-הכספים בעולם מתנהל מיס-חר ער בנכסי-פטור פיקטיביים כאלה מ"טעם ממשלת ישראל, שהפכה בכך לגנר-עון של ספסרי כל העולם. אנשי-עסקים שאין להם כל קשר לישראל, שמעולם לא השקיעה בה גרוש ואף אינם יודעים היכן בדיוק היא נמצאת על המפה — קונים פטור ישראלי כדי לרמות את שיל-טונות-המס בארצותיהם.

אין זה פלא שאנשי-הכספים בי מרכזים העולמיים מייחסים שטייה זו דווקא לקרית-היהודים — וכי מדינת-ישראל מתחילה להירי-את דהם במרכזי עולמי של נוכחות יהודית, סטאוויסקי ממלכת.

גיבור המיתוס האנטישמי החדש הוא הגוף שמאחורי הבנק: ממשלת ישראל. הממשלה שעמדה מאחורי בנק כזה, שהשתמשה במכשיר כזה בתור המכשיר המרכזי לעסקיה.

כה נתבונן לרגע בפרשה בעיני איש-כספים בסיטי של לונדון, או בי בורסה של פראנקפורט.

חברות ממשלתיות ישראליות נתנו מיל-יונים לטיבור. טיבור נתן את המיליונים לקבוצה גרמנית. הקבוצה הגרמנית השתמשה במיליונים כדי לרכוש מניות בחברות הישראליות.

סטאוויסקי בסרט (ז'אן-פול בלמונדו, במרכז)

מזעגד שום. דשם מה? גרמניה העשירה חוקקה חוק שנועד ל-עזור לארצות מתפתחות עניות. גרמני הי-משקיע בהן כסף, מקבל הנחה במיסים, ממשלת ישראל השתמשה בזכר ששת המיליונים, והכריחה את ממשלת גרמניה לצרף גם אותה לרשימת המדינות המתפתחות. מי שמשקיע בישראל, מקבל הנחה במיסים בגרמניה.

זהו מרכז המעגל. העברת המיליונים מ"ישראל לישראל, דרך טיבור והקבוצה ה"גרמנית, נועדה להשיג שיתור-ממס בשווי של מיליונים לקבוצה היהודית-הגרמנית, שלמעשה לא השקיעה שום כסף בישראל. זהו נכס כלכלי העובר-לסוחר — אפשר למכור אותו בכסף מזומן לכל חברה עתי-רת-רווחים בגרמניה, הרוצה להתחמק ב"דרך חוקית מתשלום מס-אמת.

במילים פשוטות: הדהטוט כוודו אינו אלא פעולת-רימזיה נגד האוצר הגרמני. אילו שלחה ממשלת ישר-אל את "הנוכחיות בתיים" לגרמניה כדי לפרוץ את קופת הבנק הגרמני לבתי הגרמני — לא היתה דרכי משמעות כלכלית ומוסרית שונה.

יבצעירמאות בינלאומיים כאלה, בחסותה של ממשלת ישראל, אינם חייזון יוצא-דופן.

בשביל מה ניתנו ל"משקיעים" זרים סטור מופלג מתשלום מיסים בישראל? לשם מה חקקה הכנסת את החוקים של

לאחרונה, לכמה בנקים בארצות שונות. גם המעשים הפליליים שנתלו לפרשה היו שיגרתיים.

אמנם, פרשת "ארץ-ישראל כרוי-טניה" צופנה בחובה שערווייה רבתי: זריקת המיליונים של משתמשי-המסים הישראלי לתוך בורי-שופבין זה. אבל זהו שערווייה ישראלית פנימית.

(נזכיר רק דרך-אגב שגילויי שערווייה זו לא הביא לשום מנסה. האיש ישראלי לה, נגיד בנק ישראל, לא סולק מתפקידו. אף שר אחד בממשלה, משולמית אלוני ועד ויקטור ש"ס-טוב, לא דרש זאת. זכור יות-האזרח אינן כללות, כנראה, את זכות

ר ארץ יוקרן בקרוב סרט צרפתי, הר-מוקדש לאישיותו של אחת הדמויות האפלות של המאה: סטאוויסקי. בדמותו של ז'אן-פול בלמונדו, כובש סטאוויסקי את לב הצופה. הוא רמאי סימ-פאטי, אין הוא מתכוון להרע לאיש. בסך-הכל הוא רוצה לחיות בצמרת ולהשתייך לתוג הנוצץ של פאריס ומונטה-קארלו. אבל אויביו אינם מניחים לו. אלה הם טיפוסים חשובים, אנטישמים, חסונים, עיתונאים. בקיצור — חלאת המין האנושי. איכשהו מתקבל הרושם שסטאוויסקי הוא יהודי גאה, לוחם בגזענות ובמימסד ה"בורגני, מעין טרוצקי של עולם-הכספים. טרוצקי עצמו נגרר לסרט, כדי להגביר אסוסיאציה זו.

כאשר שם כדור-אקדח קץ לחייו (לא ברור אם התאבד או נרצח) ואשתו נודדת לבית-הסוהר, מתמלא הצופה זעם נגד עוולה נואלת זו.

שם הפרט צריך היה להיות: "הוי, איזה נוכד נחמד!"

מותו האמיתי של אלכסנדר סטאוויסקי, בעולם של 1934, היתה אפלה הרבה יותר.

האיש, שבנה אימפריה כלכלית מסחררת על תשתית של כוזב והונאה, רימה אלפי אנשים שנתנו בו אומן. הרבה אנשים קטנים בצרפת איבדו בתרמית זו את חסכונות חייהם.

גילויי שערווייה סטאוויסקי, שגרם ל"שפכת-דמים ברחובות פאריס, היכה גלים בעולם כולו. השילטון הנאצי, שקם בי-גרמניה שנה לפני כן, ביצל את הפרשה במלוא יכולתו האדירה.

השם סטאוויסקי הפך מושג בי-חמישים שפות — שם-נרדף ליהודי הנוכל, אשתי-הבורסה, פושטיעונים של הגוים, עושק האומנות.

בעזרת סטאוויסקי, קרם מיתוס אנטישמי עתיק שוב עור וגידים, וקם לתחייה בבוש מודרני.

כמה מיהודי צרפת, שנמסרו כעבור שנים מעטות על-ידי שכניהם הגוים לידו הקלגסים של ווישי והגסטאפו, חבו את גורלם לפושע זה? באיזו מידה עור סטא-וויסקי להכשיר את האווירה באירופה כולה להשתלטות האנטישמית המטרופה, ל"סלילת הדרך בפני הנאצים — הדרך ש"הובילה לאחר מכן מפאריס לאושוויץ?

אמר זה אינו ביקורת קולנוע, גם לא מסכת הגיגים על דמותו ופועלו של סטאוויסקי ז"ל. הוא מוקדש לתיזה: "דור דור וסטאוויסקי ישנו".

כי ברגע זה קורם המיתוס האנטישמי שוב עור וגידים, ושוב קמה לתחייה דמותו של היהודי הנוכל, אשתי-הבורסה, פושט עורם של גוים, עושק אלמונת והיתומים, וגם הפעם זה קורה בתקופה קריטית לי-גורל העם היהודי.

אלא שהפעם אין זה ברור כל-יך אם העולם מצביע באצבעו על יהודי אחד — או על יהודי קולקטיבי, מדינת היהודים. בזנבה, כפראנקפורט, בפאריס, בזנבון, מתחילה מדינת-ישראל ל"היראות כסטאוויסקי ממלכת.

א גרמה לכך פרשת בנק ארץ-ישראל בריטניה.

בחוגי הכספים הבינלאומיים, אין התמור-טתוה של בנק זה מעוררת התרגשות מיוחדת. זהו בנק אחד מני רבים שהתמוט-טו בנבל ניהול כושל, השקעות מוסעלות וחוסר-האחריות של המנהלים. זה קרה,